

VALÉRIA OSZTATNÁ NÁVRAT

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-18-9

VALÉRIA OSZTATNÁ

NÁVRAT

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristian Kitlei,

Edícia: MEA 2000 – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0000-7

Ú v o d

Tento príbeh je napísaný na základe skutočnej udalosti. Je v nej veľa utrpenia, žiaľu, sklamania a bolesti, ktorú musíme prežiť, však i nádeje, ktorú musíme nájsť. Mená jednotlivých osôb sú zmenené.

V e n o v a n i e

Túto knihu venujem tomu, ktorý už medzi nami nie je.
Tomu, ktorý nám spôsobil množstvo trápenia, však my mu
nič nezazlievame, milujeme ho bez predsudkov, bez
prekážok.

Je všetkým, čo sme v živote mali. On nás naučil žiť i
napriek neznesiteľnej bolesti a mostu, na ktorého konci
sme sa znenazdajky ocitli.

Bol dobrým synom, vnukom, bratom, láskou a priateľom.

Život sa mu zdal príliš ťažkým a tak sa rozhodol, že odíde tam, kde niet bolesti a trápenia. Odišiel tam, kde mu je teraz určite dobre. Odišiel tam, kde musel.

Túto knihu venujem môjmu bratovi, ktorého som žiaľ nemohla lepšie spoznať.

„Viem, že si medzi nami i napriek neúprosnému osudu. Vždy budeš žiť v nás a nikdy na teba nezabudneme.

Buď veľmi šťastný tam, kde si. Ved' ty si to skutočne zaslúžiš.

Si tým, čím si chcel byť....“

PROLÓG

Vonku bolo nádherne. Slnko svietilo, vtáky štebotali na konároch zelených stromov. Oblaky boli krásne bledomodré. Vánok povieval všetku zeleň na vôkol. Prvé kvety otáčali hlavu k slniečku, aby sa napojili tej krásy a energie, ktorá z neho sálala. Aby dokázali prežiť. Každý bol šťastný, že tuhú zimu vystriedala jar. Jar, keď všetko ožíva z dlhého zimného spánku. Jar, ktorá znamená začiatok niečoho nového. Jar, ktorá prináša so sebou všetko krásne z roka na rok. No nie pre každého.

Niektu tú krásu vôkol seba nevníma, niekto sa o to nestará, pretože ho zaujímajú iné veci a niekto by ju možno i chcel prežiť, však nemôže.

Pretože niekto, niekto...

Bolo veľmi teplo. Slnko priam pripekalo. Jeho slnečné lúče sa dotýkali všetkého a zaopatrili všetko svojím teplým dotykcom.

Vrabce na konároch stromov a anténach budov štebotali - tešili sa z krásneho slnečného dňa, akoby chceli pre náš obyčajných ľudí čosi odkázať, čosi nám povedať.

Mnohý sa ponáhľali k vode, aby v nej schladili svoje horúce telo a otupili myseľ, ktorá sa v toto letné predpoludnie stále viac a viac namáhala, pretože leto otupilo i zmysly ľudí. Mozog nie a nie fungovať normálne, akoby mal, hýbal sa pomaly, ako ručičky hodín pre ťažko pracujúceho muža na poli v tejto horúčave.

Na nebi nebolo vidieť ani jedného obláčika. Akoby sa celý svet kúpал v záplave modrastého neba.

Ani lístok sa nepohol, ale predsa nebolo dusno.

V bielej nemocničnej izbe sa ozval hlasný výkrik malého stvorenia. To bol on, ktorý sa v toto letné predpoludnie narodil. Zakopol svojimi drobnými nožičkami, načiahol sa za niečím, čo iba on mohol vidieť svojimi maličkými ručičkami a akoby sa chytil čohosi, zaryl ruky v maličkú päšť. Pozrel sa svojimi veľkými uplakanými očami na svet. Všetko bolo také farebné a svetlé. Zrazu nechápal, kde to je. Z príjemného prostredia, kde mu nič nechýbalo, sa dostal na svet, čo predstavovalo pre neho veľa neznámych predmetov a bytostí. Vtedy ešte nevedel, že i on je jedným z nich.. Jedným z tých ľudských osôb, ktoré sa zapodielajú práve s ním.

A zrazu – kde je to vlastne?

Už je starší a naučil sa, že svoju nevôľu musí dať najavo plačom a vedel, že tento nový život mu doniesol veľa nového a bezpečia. Už rozoznával i tváre známych a už nebol taký vystrašený, ako v prvých dňoch. Svojimi očami neustále pozoroval známe tváre, ktoré sa okolo neho motali, aby mu splnili i to najmenšie želanie, aby vždy bol v teplúčku, ale aby mu nebolo príliš teplo, aby bol vždy v suchu, a aby sa mal s čím hrať. Načahoval sa za predmetmi, ktoré vydávali zvláštny zvuk, všetko si dával do úst, všetko chcel spoznať, ochutnať.

Keď bol malý, i on vystrájal lapajstvá tak ako ostatné deti v jeho veku. Ničím sa od nich neodlišoval.

Bol krásnym malým chlapcom so zlatými vlasmi, ktoré mu neskôr stmavli, zmenili sa na bledohnedé.

Jeho rodičia ho priam zbožňovali. V ich oku bol všetkým a ich srdce bilo len pre neho. Všetko by mu boli spravili, čo videli na jeho očiach. Všetky túžby by mu splnili. Ešte aj modré z neba by mu zniesli, ak by sa to dalo.

Všade ho brávali so sebou, čítali mu rozprávky na dobrú noc, hrali sa s ním, bláznili a šantili. Jeho detstvo bola prechádza ružovou záhradou, nič mu nechýbalo, všetko mal, po čom zatúžil, všetko mal, čo potreboval. A hlavne lásku svojich blízkych, ktorí sa o neho tak obetavo starali.

V jeden deň, keď mal iba pár rokov, odišli s ním rodičia oslavovať k známym narodeniny. Bol ešte malý a nechápal, že určité veci nemôže, ktoré dospelým nie sú zakázané. V jednej nestráženej chvíli zobral zo stola štamperlík domáceho páleného a šup ho do seba. Vypil ho a otriasol sa. O pár sekúnd na to, to zbadali aj dospelí.

Malý Fernando sa začal motať a čudne sa správať.

Keď zbadali prázdny pohár na stole, pochopili čo sa stalo. Z chuti sa zasmiali, ved' mu nemohli vynadať, ved' bol ešte len dieťaťom a nechápal, že to nebola čistá voda. Keby v tej chvíli mohol vyjadriť svoje pocity riadnymi slovami dospelého muža, určite by bol povedal, že mu alkohol nikdy chutiť nebude, a že práve on bude ten z mála mužov, ktorý nebude piť. Však bol malý, tak iba bľabotavo dával najavo svoje zmýšľanie, skladal jednoduché vety, povedal iba: „Fuj.“

Možno práve vďaka tomuto zážitku sa z neho nestal opilec, že sa neutiekal so svojimi bolesťami a problémami k alkoholu.

V ranných rokoch lipol viac na matke, neskôr na oboch rodičoch a nakoniec sa postupom času osamostatnil.

Tak, ako pre každého človeka, i pre neho nastal čas puberty. Čas, keď sa človek chce silou – mocou osamostatniť, keď túži po slobode, po tom, aby ho nikto neobmedzoval, nestaral sa mu do života.

Čas prvých lások a potrebných priateľov, prvých sklamaní. Čas vzdoru a odporu dospelým.

Troška bol hanblivý, no medzi priateľmi sa vždy správal neviazane a uvoľnene. A to pretrvávalo i v jeho neskoršom veku.

Zaľúbil sa mnohokrát, ale boli to len platonické lásky, ľúbil, a i jeho ľúbili, však boli to iba detské lásky, hry, ktorý z nich to dlhšie vydrží. Prišli prvé sklamania, prvé hádky, prvé ukončenia vzťahov, ale v skutočnosti ešte nikdy nebol tak naozaj zamilovaný. Ešte nikdy nepocítil chuť pravých bozkov, ktoré človek dostáva i dáva z lásky, keď celým telom ti prebehne triaška, keď bez toho druhého nemôžeš žiť, keď ťa bolí, keď ho nevidíš, keď nemôžeš sa s ním stretnúť, keď nemôžeš ho chytiť za ruku, pohladať. Tá skutočná láska, keď bez toho druhého nemôžeš žiť.

...“A žili spolu navždy šťastne, tak ako dvaja holúbkovia, ktorý si krásne hrkútajú zaľúbené piesne.

Dva biele holuby - samá nevinnosť - „, dočítal rozprávku svojej malej sestre.

„Kiežby bolo všetko tak ako v rozprávke.“ - pomyslel si a odložil knižku. Pohladil svoju malú sestričku po vlasoch a zatvoril knihu.

Pozastavil sa nad tým, že keď sa narodila malá Valentína, ani sa veľmi netešil. Chcel brata, s ktorým by sa mohol hrať, hádať, a ktorý by sa chcel podobat' na svojho staršieho brata. Medzi nimi bolo sedemnást' rokov. Mohol by jej byť i otcom. Cítil sa čudne, že má toľko rokov a malú sestru. Možno sa za to z časti i hanbil, no neskôr, ako ubiehali roky vedel, že ju má veľmi rád a nedal by ju za nič na svete, i keď svoje city nedokázal často ukázať svetu.

Postavil sa a odišiel do svojej izby. Tíško zatvoril za sebou dvere.

Už dlhšiu dobu myslel na svoj vzťah.

Zoznámil sa s ňou jedného zimného večera na diskotéke. Nerád zvädzal dievčatá práve na diskotéke, odcudzoval vzťahy tam vytvorené. Boli to len povrchné známosti, ktoré nevedli nikam. A to určite nie k vážnemu vzťahu.

Mal 19 rokov a hneď na prvý pohľad sa do nej zaľúbil až po uši. Bola od neho o 2 roky mladšia, však už skúsená. Mohla mať toľko mužov, koľko sa jej len zažiadalo. Mala v sebe priam exotický pôvab, ktorý ladil s jej menom. Volala sa Melánia.

Ich láska začala krátkym pohľadom.

On – Fernando, bol vysoký, svalnatý muž, s hnedými očami a krátkymi fúzmi, ktoré pridávali ešte viac na jeho mužnom výzore.

Poprosil ju o tanec. Neoponovala a súhlasila. Bola to krásna pieseň od nie veľmi známej skupiny.

Melánia bola výbornou tanečnicou a ako sa Fernando i dozvedel, bolo to preto, že ju rodičia od detstva zapísali do tanečného klubu, kde sa za tie roky naučila perfektne tancovať na akýkoľvek hudobný štýl a zaradila sa medzi slovenskú špičku.

Dozvedel sa, že má tanečného partnera, s ktorým chodí na rôzne vystúpenia.

„A je medzi vami niečo?“ - opýtal sa Fernando.

Melánia sa zasmiala.

„Ale kdeže. On vôbec nie je môj štýl. Sme len veľmi dobrí priatelia a..., partneri.“ - hľadala vhodné slovo.

„Prečo sa pýtaš?“

„Ja, len som si myslel, že také pekné dievča, ako si ty..., že určite musí mať...“ - zajakával sa.

„Nie, ak myslíš na to, či s niekým chodím, moja odpoveď znie nie. A ďakujem za poklonu.“

„Nemáš za čo.“ - osmelil sa.

„Si naozaj krásne dievča. Máš také krásne čierne vlasy, ktoré sa tak nádherne ligocú vo svetle a odrážajú celý okolitý svet. A tie ústa...“ - nedopovedal.

Melánia ho pobožkala. Jej bozk chutil inak, ako bozk iných dievčat, ktoré pred ňou pobožkal. Bol sladký ako med a vzrušujúci ako najtemnejšia noc. Chcel ich chuť stále znova a znova cítiť.

Keď prestala, ani nevedel, ale cível na ňu, akoby spravila nejaký priestupok, niečo nesprávne, pretože to takto rýchlo neočakával. Nikdy nešiel na vec takto zhurta. Najprv sa snažil zblížiť s dievčaťom, ktoré sa mu páčilo, spriatelíť sa s ním. A až potom, potom sa o niečo – o malý bozk pokúsil. A keď dievča neoponovalo, vedel, že to u nej už má vyhrané.

Ale Melánia bola celkom iná. Bola tajuplná, a exotická, vyzyvavá zároveň. Zrazu vedel, že všetky jeho predchádzajúce vzťahy boli púhym nezmyslom. Melánia sa zasmiala.

„Pozeráš sa na mňa celý preľaknutý, akoby som niečo zlé spravila. Nepáčilo sa ti to snád?“

„Nie. Vlastne áno. Ale nie, nie som prekvapený, vlastne len troška. Ešte som nikdy nezažil, aby ma dievča pobožkalo na prvom rande a to ako prvé. To je troška priveľa na mňa.“

„No tak prepáč, nechcela som ťa rozrušiť.“ - odpovedala troška štipľavo a flegmaticky, hlasom, z ktorého bolo cítiť, že dostane každého koho len chce.

Zrazu sa zľakol. Nechcel ju stratiť, veď práve teraz ju len získal. V jeho živote pre neho znamenala akýsi prelom. Akoby sa vytvorila určitá čiara medzi jeho doterajším životom a životom, ktorý po tejto chvíli nastane. Vedel, že sa zmení celý jeho život od základov.

„Nemohli by sme sa ísť von poprechádzať?“ - navrhol jej.

„Ale áno, len si zoberiem kabát.“

Vonku bola zima, však vietor nefúkal, a nemrzlo.

„Kde robíš?“ - spýtala sa ho.

„Som letcom. Ale robím len také malé nálety nad kukuričným polom a tak. Vieš obsypávam pšenicu, jačmeň, kukuricu a iné obilniny proti škodcom.

„To je fajn. A mohol by si ma niekedy zobrat' na nejaký let, ak by som ťa pekne poprosila? Prosím, prosím,...“
- prosila, a pomaly ho bozkávala, až kým jej to nesľúbil.

Miloval ju celým svojím srdcom, celou svojou dušou. Bola tým najúžasnejším stvorením, aké kedy poznal. Mala v sebe niečo, čo ho nesmierne priťahovalo, no na druhej strane vedel, že keby išlo o iné dievča, to niečo by ho nesmierne odpudzovalo. Však nevedel, čo to je.

Bola krásna, stelesnením všetkej krásy sveta. Mala príjemný hlas, ktorý mu dokázal učarovať a pôsobením ktorého všetko spravil tak, akoby bol v tranze.

Jej bozky boli sladké, chutili ako med.

Jej oči boli prenikavé, ktoré dokázali prísť na podstatu vecí.